

— ΘΕΑΤΡΟΝ "ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ,"

Ἀπὸ τῆς σπάνιες πιέννης ἐσημείωσε, ἡ πρεμιέ-
ρα τῆς «Καρακάξας» πού ἐδόθη τὸ παρελθὸν Σάβ-
βατον εἰς τὸ «Κεντρικόν». Ἄρκει νὰ λεχθῆ ὅτι αἱ
εἰσπράξεις τῆς δραυᾶς ἐκείνης ἔφθασαν τὰς 40
χιλιάδας δραχμῶν! Ρεκόρ ἐφτεινῆς εἰσπράξεως.

Ἡ «Καρακάξα», ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Μ. Λιδωρί-
κη εἰς τρεῖς πράξεις, μὲ εἴκοσι τρία τραγούδια,
πολλὰ νούμερα, μπαλέττο καὶ χορούς, εἶναι ἡ μόνη
ἐπιθεώρησις πού ἀναβιδάζεται εἰς ἀθηναϊκὸν θέα-
τρον, μὲ τόσην λεπτότητα γούστου, μὲ τόσην θαυ-
μασίαν σκηνοθεσίαν, μὲ ὑπέροχον σκηνογραφίαν καὶ
τόσον πλοῦτον ἐνδυμασιῶν. Ἡ ἐμφάνισις τῆς μᾶς
ὑπενθυμίζει μίαν ἀλησμόνητον ἐποχὴν, πού ἐπαί-
ζετο τὸ ἀληθινὰ ἀριστουργηματικὸ «Ξιφίρ Φαλέρ»
εἰς τὸ θέατρον τοῦ Νέου Φαλήρου.

Βέβαια ἡ «Καρακάξα» ἔχει τὰς ἐλλείψεις τῆς ἀ-
πὸ συγγραφικῆς ἀπόψεως. Λεῖπει τὸ ἄφθονον πνεῦ-
μα, ἀπαραίτητον εἰς ἐπιθεώρησιν, λεῖπει ἡ πολιτι-
κὴ σάτυρξ, λείπουν ἴσως μερικαὶ σκηναὶ αὐτοτε-
λεῖς, πού ὅσοι δὲν τὰς εἶδαν εἰς παρισινὰ θέατρα,
θὰ τὰς ἐνθυμοῦνται ὁμως ἀπὸ τὸν Γαλλικὸν θίασον
πού ἐπαιξεν ἐδῶ τὸν «Γῦρον τοῦ Κόσμου», καὶ πού
χρειαζονται εἰς ἓνα τέτοιου εἶδους ἔργον. Ὅμως
ὑπάρχει ὁ καιρὸς νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενά, ὁ κ.
Λιδωρίκης καὶ νὰ συντομεύσῃ μερικὰ νούμερα, νὰ
νύμη δηλαδὴ ὅ,τι τοῦ ἤτε ἀνθρωπίνως ἀδύνατον, νὰ
προφθάσῃ μέσα εἰς τὸ ἐλάχιστον διάστημα τῶν εἴ-
λοσι ἡμερῶν, πού ἔγραψε καὶ ἐσκηνοθέτησε τὸ ἔρ-
γον του.

Εἰς τὸν κ. I. Ἀμπελᾶν, τὸν σκηνογράφον τῆς «Καρακάζας», ὅσα συγχαρητήρια καὶ ἂν τοῦ ἀπευθύνωμεν, εἶναι τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀριστούργημα τῆς τέχνης του. Τὸ ἐλληνικὸν θέατρον μπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι ἔχει ἓνα τοιοῦτον σκηνογράφον.

Ἀπὸ τοὺς ἐλταλεστάς—ἠθοποιούς, ἰδιαίτέρως ἀναφέρομεν τὴν δ)δα Λολότταν Ἰωαννίδου, τὴν κ. Μαρ. Φιλιππίδου, τὸν κ. Αρ. Ἰωαννίδην, τὸν κ. Νέζερ, τὴν κ. Ἀθανασίαν Ἀλβου καὶ τὴν κ. Φωφὴ Λαοῦδη Ἡ κ. Λολόττα ἔχει δύο νούμερα, πού τὰ ἐκτελεῖ μὲ τέχνην πραγματικῆς ἠθοποιουῦ. Τὸ ντουέττο της ὡς Ἰσπανιόλα μὲ τὸν κ. Ἰωαννίδην, ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένο, τὸ δὲ φόρεμά της ἀπὸ ὀλόλευκη βαρύτιμη δαντέλλα, θαῦμα γούστου. Ὡς Αὐγούστα Θεοδώρα, πού σατυρίζει τὴν βυζαντινόπληκτον νεόπλουτον Ἀθηναίαν, ἔχει μίαν μεγαλοκρηπῆ ἐμφάνισιν. Ἡ ὀλόχρωση ἀμφίσεϊς της, ἀληθινὸ καλλιτέχνημα, ὑπενθυμίζει ἐντελῶς παριζιάνικη δημιουργία. Διὰ τὸν κ. Αρ. Ἰωαννίδην ἐγράψαμεν ἤδη εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον. Ἀμίμητος ὁ κ. Νέζερ, ὡς Βάγγος.

Ὁ χορὸς τοῦ ζεύγους Νιούλαντ ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς χοροὺς πού μᾶς ἐσυνήθισαν ἕως τῶρα οἱ εὐγενεῖς καλλιτέχναι, χορὸς μᾶλλον ἀκροβατικὸς, ἀρέσει πολὺ καὶ καταχειροκροτεῖται. Τὸ μπαλέττο τούναντιον διόλου ἐνθουσιαστικόν. Μετὰ τὴν «Καρακάζαν» ὁ θίασος θ' ἀναδιβάσῃ τὴν ἐπιθεώρησιν δύο γνωστῶν λογίων Ἀθηναίων «Ἡ Ἀθήνα τοῦ 1925».